

kæmpe for en ganske haabløs Sag tillade mig at støtte dette Forflag, og idet jeg iøvrigt henviser til den Argumentation, vi nu have hørt af den ærede Forslagsstiller, skal jeg tillade mig yderligere at tilføie to Betragtninger, som jeg haaber ville være stikklare til at gjøre noget Indtryk paa det ærede Thing. Det ses af Betænkningen, at Udvalgets Flertal betragter det som altsaa gunstigt for Embedsmændene, hvis man vilde henlægge Afgjørelsen af deres Skyld eller Uskyld til en Kommission som den, Regjeringsforlaget omhandler, og det gjøres i saa Henseende gjældende, at denne Kommission maa forudsættes at komme til at bestaa af Embedsmænd. Udvalgets Flertal gaar altsaa ud fra, at det vil være altsaa gunstigt for Embedsmændene og udsætte Statskassen for Fare, hvis en saadan Kommission fik Afgjørelsen af deres Skyld eller Uskyld i den Henseende, hvorom der her er Tale. Man vilde imidlertid meget feile, hvis man antog, at det blandt Embedsmændene selv bliver anset for nogen særdeles gunstigt eller betryggende Afgjørelse, om disse Spørgsmaal bleve henlagte til en saadan Kommission. Jeg har selvfølgelig ikke Fuldmagt til at tale i Embedsmændenes Navn, og jeg bestræber mig saavidt muligt her i Salen for at handle og stemme som Folkethingsmand og ikke som Embedsmand; men jeg tør sige som Noget, der er vitteligt, at Embedsmændene i det Hele og Store taget se denne Kommissions Virksomhed imøde med ikke ringe Mistillid og meget vilde ønske, at det maatte blive ved de nugældende Regler, hvorefter det ikke er en enkelt Embedsmand eller Embedsmænd i Administrationen, som afgjøre Sligt, men Domstolene. Jeg skal tillade mig at minde om, at i det andet Thing blev der netop reist et meget stærkt Angreb mod Regjeringens Lovforflag paa Grund af, at det antoges at være altsaa ugunstigt for Embedsmændene. Nu tror jeg dog, det har Noget for sig, at naar et Forflag angribes fra to modsatte Sider — to Sider, hvoraf jeg maasse tør kalde den ene den meget embedsmændige og den anden den meget folkelige — som fordærveligt ifølge begge de Betragtninger, som saaledes fra to Sider gjøres gjældende,

har det nogen Formodning for sig, at et saadant Forflag gaar netop den rette Vej, og jeg tror virkelig, at der heri ligger ikke Lidet, som taler for, at det Forflag, som af den høitærede Minister er stillet for at klare et meget vanskeligt Forhold, hvilket Forflag jo i alt Væsentligt stemmer med, hvad der nu foreligger fra Mindretallet, har truffet det Rette. Den anden Betragtning, som jeg vilde gjøre gjældende imod Flertallets Indstilling, er den, at efter min og vistnok efter Heres Opfattelse have de Forhandlinger her i Salen, hvis Gjenstand er en enkelt Mand's Forhold, noget lidet Tiltalende, ja næsten noget Uhyggeligt ved sig. Vi have jo iaar haft Leilighed til at føre to Forhandlinger, hvis Gjenstand var Spørgsmaal om Embedsmænd's Forhold, der netop gik ind under denne § 6, og hvor Stemningen var meget bestemt imod den Paagjældende; men jeg skal tillade mig at minde om, at vi ifjor ogsaa havde en Forhandling om en enkelt afflediget Embedsmænd's Forhold, hvor Stemningen var en lige modsat, idet den var afgjort gunstigt for den Paagjældende. Det dreiede sig dengang om en Skolelærer i Syen, som var bleven afflediget, og denne Mand havde været saa heldig her i Salen at finde, saavidt jeg husker, 40 Forslagsstillere, som indbragte en Forespørgsel til den høitærede Minister, hvori de bestemt udtalte sig imod den Vilkaarlighed, som var udvist overfor denne Mand. For mig staar den Forhandling, som dengang blev ført, meget levende, og det er min Mening at uagtet Stemningen som sagt dengang var for den Vedkommende, imedens den i de Forhandlinger, vi have haft iaar, har været imod Vedkommende, var dog Forhandlingen dengang endnu mere uhyggelig end den, vi have ført iaar. Det er klart, at en saadan Forhandling ikke kan undgaa, idet selvfølgelig Spørgsmaalet om, hvorvidt Pensionen skal gives, og hvor stor den skal være, maa afgjøres af Bevillingsmyndigheden, og Forhandlingen derom maa være fri, men det er afgjort, at Forhandlingen indskrænkes mere, naar selve Afgjørelsen af, om vedkommende Embedsmand er skyldig eller uskyldig, ved Lov er henlagt til en særlig af Regjeringen ansat Autoritet, end naar man henlægger den til